שפרע אבל בליכא איסיר בקנה דבר שלב"ל ופסק ליחן כדהשחא קונה לענין מי שפרע אף בלא יצא השער ועי' סמ"ע (סי' ר"ח סק"ה) וא"כ מה זה שכחב הקלוה"ח דהסח"ע סובר כדברי הש"ח בב"ח (דף ח"ח) סוגים דמעות קיכוח דבדבר שלב"ל מעות חיכן קונות חף למי שפרע כח לדעת הסח"ע קונה לחי שפרע רק בראיכא איסור ל"ח אף לחי שפרע וע"כ הא דכחב הכמ"ע (ס"ק כ"ג) הכ"ל דבסעי' ה' חיירי דלא ילא השער מיירי ג"כ בדחיכה חיסור ולה יצה השער כפי הפסיחה הבל בליכה היסור חיוב לקבל מי שפרע והנה לדעח הש"ך דסובר דחף ביצח השער שום קנין ל"מ לקנוח רק למי שפרע ועי' בכ"ח (פכ"ב הל' מכירה ה"ג) יש לעיין הח מבוחר בפ' ח"כ (דף ע"ר) בעובדה דגברה דיהיב זודי לכרוכיה לבוף זיל הכדוכיה והקשה שם הסוגיה חמחי דמחכי דפוסק כשער הגבוה רבכן היא דלמא ר' שמעה היא דמעוח קונות ואי לא פסק שקל כדמעיקרא חשום דקני לי' זחי חבל לרבכן שקל כדהשחת ועייש בחום' ד"ה ר"ש דלר"ש לוקח לא מצי הדר בי' להכי בלא ססק שקל כדמעיקרא שהרי כחקיים המהח משעה כתכיח המעוח ולא יכול לחזור אף ברונה לקבל מי שפרע הרי דילה השער לה הוי כלל דבשלצ"ל ונקנה בקנין גמור דהם לר"ש דסיצר דלח עקרו חכמים הקנין מעוח לגצי הלוקח חצוחר שם דח"י לחזור אף ברוצה לקבל חי שפרע בינח! השער ואף לרבק דסברי שיכול לחזור ברולה לקבל תי שפרע היינו חשום דעקרו הקנין חשת גם לגבי לוקח חבל צעשה קנין חליפין וכדומה קונה לגמרי צינח השער וכמו לרים דקונה במעוח וחוכח דהוי כדבר הגא לעולם וכמו דהדק הגא לר"ש בקני משות כן הדין הוא לרצכן בקנין אחר ועי' צגד ה (שער מ"ו חד דין ס"ב) ויש לדחוק ולומר דבקושיית הגמ' דלמה אחי' כר"ש מיירי מחכי' ביש לני פירוח ביד החוכר ובזה שפיר לר"ש זריך להיוח פוסק כשער הגבוה דבל"ז כיון דמעוח קונוח נקנה ללוקח לגמרי כיון דיש למוכר פירות אולם זה דחוק חאד דהא המחני' דקחני ופוסק כשער הגצוה קאי על הא דקחני צמחכי' אין פוכקין עד שיצא השער אעפ"י שאין לזה ועי' צרש"י צמחכי' (דף ע"ב ד"ה ופוסה עמו) ועוד (בדף ע"ד ד"ה ופוסק עמו כשעל הגבוה) שכחב אכולה מחכי' קאי והייכו דקאי כמי אינא השער אף שאין לוה פירוח ולע"ק ועי' צש"ך יו"ד (סי' קע"ה ס"ק י"צ) שכחב שם בחמח בחם הי' קנין אחר צינא השער קנה לנחרי רק דמעוח א"ק כ"א למי שפרע ועיים בספר חו'ד (סק"ר) שכחב דהש"ך כוחר א"ע לח"ם הכא עיים ועי' בש"ח בצ"ח (דף ס"ג ד"ה אחר רב טושין אחנה) ח'ל אחנה קרי לפיסק בדמים על הפירוח משום דחזיל באמנה שאם רולה לחזור מחר ואפי' מי שפרע ליכא אלא בקנה דבר מסויים העותר צעין כדלקתן אבל כחן מעוח על פירוח שחיתן צעין ליכח מי שפרע עיי"ש ולא חצין הא מבוחר סוגיח הכ"ל (דף ע"ד) דבינה השער לכ"ע קונה לחי שפרע ועי" מום' בצ'ת (דף ס'ב ד'ה מעפ"י):

כו" לא. בהא נקויל בשותר לחברו שרה זו לכשתקתסה חהם קנויה לך דל"ח חשום דהוי דבר שלב"ל כחביםד (סי' רי'א סיא) יש לחקור בשחד שווכר קרקע לחברו והחנה עם כלוקח שאם לא ימכור הקרקע לאחר עד ששה שנים דחחוור לו הקרקע ויש" המכירה רק עד אחר שם אבל אם ימכור הלוקח בחוך שם הקרקע לאחר תהי' המכירה חלוטה ולא יחזיר לו הקרקע והמוכר הראשה מכד הקרקע לחור חוך שם ותתר תם יעודו שם שנים ולת ימכור הלוקה מה הקרקע שקנה ממט וחוחור חלי חהי קנויה לך ועברו יהשש שנים והליקח הרחשון לא מכר הקרקע לאחר חוך שם וחזרה הקרקע להמוכר מה דים אי קנה הלוקח השני שקנה מהמיכר הרחשון אי הוי כדבר שלב"ל אי כא דודאי אם החיכר הראשין לא מכר אח הקרקע רק עד כלוח שם צלי שום חכאי ודאי דיכול החוכר לחכור אוחה הקרקע לאחר ויאחר כשחחזיר הקרקע לחתר שם חלי חהי' קטיה לך דחמיםר זהן לח היי כרשלביל כחבוחר בח"כ (פ"ד הל" חישוח) עיי"ש וכבר הארכחי בזה בחלק אה"ע בדיני כחובכ (סי'כ') והבחחי דברי הריטצ"ח גיטין סוגיח דחעחד שלשחן דחקדש קשנה לחחר שחגדל והכסף קידושין הוא צעק דמהט הקידושין לכי גדלה שייש ועו' גם בחידושי בדברי חשפט (סי' ר"ט) אבל בנידן הכ"ל י"ל דלאר מחוםר זמן לבד הוא דהא אם הלוקח הראשון מכר הקרקע חוך שם שנים לחחרים חו אינו חחר כלל הקרקע להחוכר ממילא כיון דחלי' גם ברנח הלוקח הוי כדבר שלב"ל ואף דלא מכר הקרקע לאחרים מ"מ ל"מ המכידה שחכר החוכר הראשון להשני:

לכאורה הי אפשר לוחר דחלי במחלוקה הרחב"ם והר"ן כחובה (דף כ"ש) סוגיא דהחקדים מעשה ידי אשחו דהרחב"ם מיד לשחי דהרחב"ם מיד לשחי דהרחב"ם משה ידי אשחו דהרחב"ם הפקדש כ"ז שלא אחרה איני ניזונית ואיני עושה וע" אה"ע בש"ע (ס" הפקדש כ"ז שלא אחרה איני ניזונית ואיני עושה וע" אה"ע בש"ע (ס" פ"א סעי" א") אולם הר"ן שם בכחובות הוכיח דחאתר שיטלה לוחד איני ניזונית ואיני עושה ויכולה להפקיע את הידים מהבעל היו כדשלב"ל ול"ק דיני כחובה (סי" ז") וא"כ לשיטת הרחב"ם דאף דיכולה להפקיע לא סא דבשלב"ל כן ה"כ הבא אף שיכול הלוקח למכיר הקרקע חוך שש לאחרים מ"ח מאחר שלא מכר חוך שש לאחרים לא בוו רק כחחיםר אות ולא היי מ"ח מאחר דבידה לוחר א"כ וא"ע לא מהכי בחה דאתר יקדשו ידיך לשכשיא מאחר דבידה לוחר א"כ וא"ע לא מהכי בחה דאתר יקדשו ידיך לשכשיא והוו דבשלב"ל לכן ה"כ הכא פעוקיים לא מהכי באחר יקדשו ידיך לשכשיא והוו דבידה לוחר א"כ וא"ע לא מהכי בחה דאתר יקדשו ידיך לשכשיא והוו דבידה לוחר א"כ וא"ע לא מהכי בחה דאתר יקדשו ידיך לשכשיא והוו דבידה לוחר א"כ וא"ע לא מהכי במה דאתר יקדשו ידיך לשכשיא והוו בבשלב"ל כן ה"כ הכא פעוקיים להווח הכילות הדמשון להפשקע או הבחוב"ל ה"ב הכא ה"ב הלא שורים להווח הראשון להפשקע אוו הרווח הבווח הוווח ה"ב הכא ב"ב הכל ה"ל בי"כ הכא בעוקרים להווח הראשון להפשקע לא הרווח הוווח הראשון ה"ב הבלב"ל כן ה"כ הכא בעודים להוווח הראשון להפשקע לא הרווח הוווח הראשה ה"ב הלא בשלב"ל כן ה"כ הכא בעודים לה הראש הראשות הראשון להפשקע לא הרווח הראשה ה"ב הלא בשלב"ל הוווח הראשה ה"ב הלא הידי הידים הראשה הרא

חלק חימ

דברי

הש"ך הנ"ל וכפי שפירשחי דבריו דה"ל הגוף החכירה אינו עברה רק לחכיר בפרהסיא הא העבדה הוי כחו חכר בשבח וכחובן ולקח החקח קיים] וחה דלא כחב הרחב"ם דליקה כשנחכר בפרהסיא י"ל חאחר דחשכחה לעבור הלאו זה ע"י חעשה חלקין אף כשחכר שלא ע"י חעשה וכסברת הח"ח הכ"ל אך לפ"ז הדר חוכה חדברי החינוך (סי" שח"ה) דלא כדברי הח"ח דהא כ" שם כשנחכר העבד בפרהסיא אין חלקין לפי שאפשר שלא עי"ח ולדברי הח"ח מאחר דחשכחה עי"ח ליקין אף שלא עי"ח והכא גדי עבד שנחכר אחריכן אי עביד חהני לסברת חוהרי"ט וצ"ע:

רעיין חוספת תמורה (דף ד' ד"ה דבא אחד) שהקשו השוחט פסת על בחתן ליפסל וחידלו דבירושלתי יש קדא להכשיר ושוב הקשו לורס אתן בכוד ליחסד וחידלו דבירושלתי יש קדא להכשיר ושוב הקשו לורס אתן בכוד ליחסד וחידלו דלא גדע מאלו נפל המום מעזמו עיי"ש ולדברי המוהרי"ע מה הקשו מזורס און הא שם א"א לחקן האיסור דהא בוף בוף עבר ועשה מום בשלמא בשוחט על חמן שפיר הקשו כיון דל"ה שחיטה ראויה הוי כנחידה ומחקן הלאו שלא שחט על חמן אבל בצורס שוואלא מיחקן הלאו שלא שחט על חמן אבל בצורס און לכוון בחי" החוספה כסברת מוהרי"ע יבאחת לפי חידן החוספת בצורס אחן י"ל דבלא"ה ל"ק משוחט בשבת דשם כיון דנה בח הסכין חידו ובדרך נפילה נשחטה הבהמה מהני השחיטה כיון דל"ב כוונה כמבואר מולין (דף י"ב) ולכך אף בשוחט בכוונה מהכי דלא גדע מאלו זורק הסכין מולין (דף י"ב) ולכך אף בשוחט בכוונה מהכי דלא גדע מאלו זורק הסכין מולין (דף י"ב) ולכך אף בשוחט בחונה והכי דלא גדע מאלו זורק הסכין מולין

עי' דם 'שעה"ח (פ"ג מהל' גירושין הי"ט) שעחד ע"ד החוהדי"ט 💢 🦰 מדברי חום' הנ'ל עוד הק'שם אם נאמר כסברת המוהרי"ט מה פריך הש"ם דחמורה והרי חלמנה לכה"ג דכחים חלמנה וגרושה לה יקח וחכן כל שיש קידושין ויש עברה הילד הולך אחר הפגום ועי"ש ברש י דאלחא אי עציד מהכי ומאי קושי׳ הא שם אף אם נאמר דלא אהני מעשיו ולא חפסו קידושין לא מחוקן הלאו דכבר עבר ובעל ורבא גופא ס'ל דחם קידש ולח בעל חינו לוהה ח"כ ע"כ פריך הש"ם כשבעל דכיחח ל"ח ומאי פריך הא שם לא יהיה מחוקו הלאו עיי"ש שהניח בל"ע ולכאורה י ל בסברת התהרי"ע דהנה הטורי אבן מס"ר"ה (דף כ"ח) כחב שם יצא דכיון דלא אזהיר צטעיח דר"י שם בחוקע בשופר של שלמים רחתכא להדיא שלא לחקיע בהן רק דאוהיר שלא להכוח מן ההקדש והשחת אם כאחר דלה ילה אין כאן. איסור כלל ובכה"ג אף אביי דסובר דאי עביד מהני מודה בזה עיי"ם היטב וברשב"א יבתות (דף ק"ג) וכוונחו דאביי סובר הואיל דלוקה חשום דעבר על מימרא דרחמנא לכך מהני אבל היכא דכוכל לחקן האיסור מכל דאם נאמר דל"מ מעשיו לא יהיה שום איסיר ואף לא עבר על מימרא דרחמנא מודה אביי דל"מ ורבא סיבר דאף דלקי הואיל ועבר על מימרא דרחמנא מ"מ המעשה ששנא הקצ"ה וצוה שלא לעשוח ל"ת דמה דנוכל לחקן מחקנים וכיון דעיניכו ראינו שהקצ"ה מעשה כזו שוכאה כגין אוכם שגירש הקצ"ה צוה ולא יוכל לשלחה כל ימיו אף דגירושין מהגי ע"כ כמ"ש החוספח שם דאיחקש גירושין למיחק מ"מ כיון דמזיקן שרלון החורה היה שחהיה חחחיו מף שהגירושין חלין מכל מקים לא יהני מעשיו וכיופיכן ליה שיחזירנה ולא יהיה קיום למעשיו שהוא נגד רנון החודה מה שאין כן בשומע בשבח הכי אסרה חודה לאכול ממעשה שבח אדרבה הוא קודש ואין מעשיה קתש רק תה שהקפידה החורה הוא שלא לעשוח מלאכה ולא ישחוע חה כבר עבר ושתם ולא יחקן במה דכאמר דל"מ לכך מוחר לאכול משא"כ בכה"ג שקידש אלמנה החורה הקפידה שלא יהיה לו אשה כזו ולא ידורו יחד לכך אף שפ"א עבר עברה ובעל אוחה מ"מ לולא הדרש מלא יחלל היה ראוי לוחר לרצח דלח יהני הקידושין ואף שאף על פי כן עבר עברה מכל כח ימשוך החיסור חה גם כן כווכח החוספת במה שכחבחי דבחיסור שברה חלבו מודה רבח דמהני ועי' בקצוה"ח (סי' ר"ח) וח"ש מה שכרחק הנצ"י מהרורי חניינת חלק יו"ד (סי' ע') לחלק ממעשר וחרמי כהנים לבין איסור שבדה מלבו ולהנ"ל אלה המה איסורי חורה אף שבדה תלבו מ"מ המה איסורים הנחשכים ואף לאחר שעצר מ"ח שכחוי הוח לפני הקצ"ה שיהי' נמכרים רחוי לומר דל"מ משח"כ בנשבע שלא לברש כיון דהלאו עבר ושוב ליכא איסור הנחשך לכך מהני ולדברי הט"ח הכ"ל י"ל כשנשבע שלח יחקיים החכר כיון דחם לח יהני לא יעבור כלל על שבועחו אחריכן דל"ח אף לאביי ויש בזה לפלפל בדברי משוצח הרח"ם החובח בש"ע יו"ד (סי'ח' סי"ח) ובדברי הח"ד שם ואכ"מ להאריד]: .

בחיר ל. בש"ע (סי ר"ט ס"ו) הפיסק על שער שבשוק וקיבל דחים ולא היי אוחו החין שפשק ברשוח חוכר אם חזר ולא היי אוחו החין שפשק ברשוח חוכר אם חזר א"ל לקבל חי שפרע וחטיים הרח"א כשלא יצא שער ונעשה באיסור א"ל לקבל חי שפרע ועי סח"ע (ס"ק כ"ג ובש"ך ס"ק י"ג) מה שהקשו מש"ע סעי ה' דחבואר דבדבר שאיטו ברשוחו חשיב כדבשלב"ל ולא קטה מה שחי ואורף מחליקחם הוא דלועת הסח"ע בלא יצא השער א"ם לקבל אף מי שפרע ובזה איירי בסעי ה' ובילא השער אי הי' קנין חליפין ובדמה קונה קנין גמור ומעוח מהני למי שפרע ולרעת הש"ך אף בלא יצא השער חהני למי שפרע ובילא השער אין שום קנין מהני רק למי שפרע ולא לפי לפי בפי הקצוה"ח הא למי לפי פי הקצוה"ח הא מבולר בהנה"ה אבל אם פסק כשלא יצא השער שהחקם נעשה באיסור מ"ל לקבל מי שפרע משחע דחות במועם באיסור המוך למול לקבל מי